D·N
26/5 1951

Detta är socialdemokraternas omistlige försvarsminister

Regeringen har förklarat sig solidarisk med försvarsministern gentemot kritiken från oppositionens sida. Regeringspartiet och regeringspressen försäkrar att de anaiter sig till den utomordentligt höga uppskattningen av hr Vougt — han betecknas rent av som oumbärlig. Detta ger ett begrepp om vilka anspråk socialdemokraterna ställer på en försvarsminister under nuvarande förhållanden, vilka ideålmått de begagnar. Försöken att avfärda anmärkningarna mot den politiskt ansvarige departementschefen som "löst prat", "småkrafs" och "förföljelse" — en andrakammarledamot talade helt summariskt om "vettlösa och mättlösa angrepp" — åskådliggör dessutom på ett särskilt sätt socialdemokraternas inställning till det framförda omdömesmaterialet, deras intresse för fakta av central betydelse för landets trygghet.

De viktigaste uppgifterna om brister inom krigsberedskapen hade offentliggjorts redan före riksdagsdebatten. I andra kammaren kompletterades de med nya meddelanden — genomgående från personer med möjligheter att öva den säkraste kontroll rörande källmaterialet. Inte i ett enda fall kunde dessa upplysningar avvisas som oriktiga. Försvarsministern, eljest så flyhänt, gjorde inte ens något försök i den riktningen. Han var bara förnärmad.

I närvarande stund kan alltså med ledning av vederhäftiga, icke bestridda offentliga uppgifter konstateras att den försvarsministergärning som socialdemokraterna prisar och som under en följd av år haft miljardanslag till förfogande innebar följande tillstånd inom olika delar av krigsmakten:

Luftvärnet saknar moderna pjäser.

Jaktflyget blir utan den planerade förstärkningen.

Flottan saknar ubåtar av modern typ.

Flottartilleriet har föråldrade typer.

Stridsvagnarna till stor del undermåliga.

Närgansattvapnet illa rustat, pansarskotten icke utprovade.

Stridsammunitionen i stort sett otillräcklig, för pansarvärnsvapnet nära nolläget, delvis oprövad.

Stridsvagnsminorna ineffektiva, icke tillnärmelsevis motsvarande behovet.

Krigsmaterielverket och de militära förvaltningsmyndigheterna ur stånd till gott samarbete.

Försvarets forskningsanstalt hemsökt av en djupgående personalkris på grund av otillräcklliga anslag och oändamålsenlig planering.

Detta är vad man på regeringssidan kallar "saklighet", "småkrafs" och "strunt". Om allt det här skulle oppositionen tiga för att vara försvarsministern till betsng. Riksdagsmännen borde inte ha bevärdigat de i pressen framlagda fakta med någon som helst uppmärksamhet, än mindre intresserat sig för självständiga utredningar med hjälp av inforskaffade handlingar — då skulle statsministern ha lovordat den välutrustade och lojala oppositionen och regeringspartiet hade varit berett till en försvarskompromiss i den nationella enighetens tecken. Till gagn för försvaret? Man betvivlar starkt att de värnpliktiga, som med sina liv skall svara för rikets trygghet, ser saken på det sättet. För dem är det sannerligen inte likgiltigt om de i allvarets stund är underhaltigt utrustade. För dem är det blodigt allvar — i grunden borde det te sig så för alla som har någon förmåga att tänka sig in i krigets fruktansvärda verklighet. I det läget är det komplett likgiltigt vad socialdemokraternas idealiske försvarsminister en gång har sagt sig "stå för" och "ta ansvaret för". Då hjälper det inte ens med ogillande smällar med bänklocken.

Hur mycket hr Vougts uttalanden är värda har nu registrerats i riksdagens protokoll med talrika exempel. Genom förställa formuleringar har han sökt inge felaktiga föreställningar om läget, just på sådana avgörande punkter som berörts i det föregående. Han har dubbla anledningar att vara tills till mods. Hans personliga otillförlitlighet har obarmhärtigt blottats samtidigt med svaghaterna i beredskapen.

Betydet på socialdemokraternas hyllning av hr Vougt att de tillägnat sig en ny värdeskala beträffande fördelning och värdering av anslag under dyrtider? Här är det, väl att märka, inte bara fråga om bortslösade miljoner — här är det hundratals miljoner som kunde ha använts bättre, i stället för att förbrukas genom dålig organisation eller på jämförelsevis oviktiga militära uppgifter. Det Erlanderska berömmet åt hr Vougt för hans färdighet att driva upp det samlade anslagsbeloppet är likasom de andra komplimangerna ytterst tvivelaktigt. Vad som kräva är inte flera miljoner utspridda på allt möjligt, utan miljoner där målmedvetna krafttag behövs som bäst.

Det är inte "vettlöst", det är inte "mättlöst" att påstå att samstämmiga sakupplysningar formligen ropar efter en annan man i försvarsledningen. Socialdemokraterna är oförmögna att överrösta dessa allvarliga fakta.

Långt bortom alla kartor
men levande i fribytarkungens drömmar och längtan låg
DE SJU STÄDERNA
i romanen av Maria Ghiselherti
21:—, inb. 27:—
BONNIERS

Bostadsbyggandets former

Frågan om byggnadskostnaderna för privatbyggda och kommunala fastigheter spelade en betydande roll i fredagens riksdagsdebatt om bostäderna. Hr Möller sade sig ha inhämtat genom samtal med kommunala representanter från olika orter att kostnaderna asmnolikt var större i privatbyggda fastigheter. Löslighetn i en sådan argumentering är ju påfallande, det borde ha varit angeläget för hr Möller att skaffa sig en säkrare grund för bedömningen av denna viktiga fråga. Varför har inte saken fått den utredning som bl. a. folkpartiet vid flera tillfällen krävt? Man kan inte frigöra sig från intrycket att socialdemokraterna nog skulle ha varit mera angelägna att få en sådan redovisning om de verkligen varit säkra på att kostnaderna blir lägre i de kommunala husen. Vid sina samtal med kommunalmän kan vil hr Möller inte ha undgått att föra frågan på tal även med representanter för Stockholms stad, I så fall lär han nog inte ha stärkts i sin trosvishet. Ingenting tyder nämligen på att kostnadsskillnaden mellan den trepmadbyggen i enskild och kommunal regi för Stockholms del varit större än att den, som hr Yngve Larson uttrycke det, kan vägas på en brevvåg. Kommunisten hr Lager, som i denna sak bör ha haft goda informationer av sin partivän, f. d. borgarrådet, nöjde sig också med att förklara att det var inget dåligt resultat om de kommunala husen kunde byggas för samma kostnad som de enskilda. En vinst med debatten var att hr Möller lovade att frågan återigen skulle få en ordentlig utredning.

Jämförelsen mellan det enskilda och det kommunala bostadsbyggandet utsträcktes även till själva trivselfrågan. Hr Möller blev nästan lyrisk då han tackade om de förtrifflliga bostadsanläggningar som uppförts i kommunal regi under fyrtiotalet. Och visst finns det sådana runtom i vårt land. Det är bara fel att sätta dem i någon motsatsställning till vad som åstadkommits genom enskilda initiativ — friluftsstaden i Malmö, Torsvikplatsen på Lidingön, för att ta ett par kända exempel. Stadsplaneringen har under det senaste decenniet genomgått en inspirerande förnyelse, som både den enskilda och den allmänna bebyggelsen dragit förmånligt av.

I dagens situation är det dock inte förstagsformerna som främst träder i förgrunden. Jämfört med den våldsamma prisstegringen på bostäder har det rätt liten betydelse i vilken regi fastigheterna uppföres. Penningvärdeförsämringen har satt hela den sociala bostadspolitiken i gungning. Hr Möller deklarerade för sin del att han inte längre kunde fasthålla vid regeringsförslagets linje, utan komme att kräva väsentligt ökade subventioner — man kan förmoda att detta är den viktigaste punkt vaorn dragkampen pågår inom kanslihuset mellan Möller och finansministern. Hur den dragkampen — som annonlikt rör sig om hundratals miljoner kronor — än kommer att sluta, är det tydligt att problemet måste lösas efter betydligt mera konstruktiva linjer än hr Möller finner lämpliga att använda. Bostadspolitikens stabilitet sammanhänger med penningvärdets — det är därför ytterligt kortsynt att — som den socialdemokratiska regeringen gjort — konstruera en modalitetsning mellan det bostadspolitiska intresset och åtgärder som tar sikte på att upprätthålla penningvärdet.

Pär Lagerkvist
60 år
PROSA
Författarens samlade prosaproduktion före Barabbas i fem volymer
BONNIERS

SILKEBORG BAD
åter öppnat
efter slutad restaurering i modernisrat skick 1 maj
(öppet till 1 oktober)
Prospekt och prislista erhålles vid hänvändelse till
Överläkare Arne Portman
Nytorv 3, Köpenhamn K. — Tel. Central 13 026
eller
Silkeborg Bad — Tel. Silkeborg 1013 - 1014

Svenska Dagbladet

beteckar Dagens Nyheter som den svenska pressens Grand danois. Motiveringen, som månhända uppskattas i kennelklubbar, är att vi i början av året återgav en redogörelse för vissa i en anseed engelsk tidskrift publicerade dokument ur det österriskska arkivet som tydde på att Oscar II år 1904 till turkiske ministern i Stockholm framförd ett förslag om ett svensk-turkiskt angrepp på Ryssland. Utrikesdepartementet har sedan undersökt saken och i en kommuniké förklarat att det "synes vara tvivligt att de ifrågavarande dokumenten icke är äkta").

Dagens Nyheter blir nu anklagad för två saker. Dels för att ha stuckit undan utrikesdepartementets kommuniké — det är totalt falskt, den publicerades utförligt på första sidan, vilket inte skedde i någon annan tidning utom just Svenska Dagbladet. Dels för att ha trott på dokumenten. Det var ingenting konstigt, den tron delades av en rad framstående historiker, och Svenska Dagbladet tillgrep, utom förfalskningshypotesen, i sin iver att förr varje fall skydda det konungsliga sådana medel som att påstå att turkiske ambassadören inte förstod franska och att Oscar II var för sjuk för att man skulle kunna tillmäta hans uttalanden någon betydelse.

Det är ingenting att tillägga utom ett konstaterande att Svenska Dagbladet denna gång sannolikt hade rätt i en av sina motiveringar, just på sådana punkter som berörts i det föregående. Han har dubbla anledningar att vara tills till mods. Hans personliga otillförlitlighet har obarmhärtigt blottats samtidigt med svaghaterna i beredskapen.

Betydet på socialdemokraternas hyllning av hr Vougt att de tillägnat sig en ny värdeskala beträffande fördelning och värdering av anslag under dyrtider? Här är det, väl att märka, inte bara fråga om bortslösade miljoner — här är det hundratals miljoner som kunde ha använts bättre, i stället för att förbrukas genom dålig organisation eller på jämförelsevis oviktiga militära uppgifter. Det Erlanderska berömmet åt hr Vougt för hans färdighet att driva upp det samlade anslagsbeloppet är likasom de andra komplimangerna ytterst tvivelaktigt. Vad som kräva är inte flera miljoner utspridda på allt möjligt, utan miljoner där målmedvetna krafttag behövs som bäst.

Det är inte "vettlöst", det är inte "mättlöst" att påstå att samstämmiga sakupplysningar formligen ropar efter en annan man i försvarsledningen. Socialdemokraterna är oförmögna att överrösta dessa allvarliga fakta.

Riksdagssammanträden

Lördagen den 26 Maj 1951
Första Kammaren kl. 11 fm.
Andra Kammaren kl. 11 fm.
Konst.-utsk. kl. 10.30 fm. Obs.
Statsutsk. in pleno kl. 10 fm.
Statsutsk. 1:a, 3:e, 4:e o. 5:e avd. omed. efter slutat utsk.-plenum.
Bevilln.-utsk. in pleno kl. 10 fm. Obs.
Första Kamm. Beredn.-utsk. kl. 10.30 fm.

PRESSGRANNAR

Krigsmaterielverkets chef har utbytt sitt missnöje med att man inte iaktlagit tystnad om verkets förhållanden — särskilt översten Meyerhöffer har förbrutit sig mot sekretessen —, vilket i sin tur uppkallat Ny Militär Tidskrift till en skarp gensaga mot försöken att godtyckligt begränsa tryckfrihetens för att på det sättet dölja misstillståndenn inom försvaret:

Det är sällan man får lyssna till ett så högtravande försvar för sekretessen, en så sedlig indignation över dem som blotta brister. F förresvaret. Syftet med inlägget är tydligen, att Ny Militär Tidskrift skall tiga och att inkastarinspektören skall tiga. Vad NMT beträffar, vägrar den emellertid att godtaga generalkriterikr Reuterswalls betraktelsesätt, en tidskrifften i annat fall skulle illa fylla sin uppgift som talesman för det fria ordet och den berättigade kritiken . . . Vi tro också, att vår uppfattning delas av alla dem, som mindre tänka på generaldirektör Reuterwalls olustkänslor än på försvarets bästa.

Menar generaldirektör Reuterwall att inkastarinspektören förbrutit sig mot sekretessen, då åvilar det honom att förmanla om åtal. Menar han återigen att infantriinspektören skall tiga även där han har rätt att tala, då är generaldirektör Reuterwall ute på en mycket farlig väg . . . NMT kommer att som hittills förfärda pressens rätt att yttra sig och att inom de ramarken lagen utstakat öppet slå ner på och kritisera underlåtenhetssynderna.

Ett osvhängt organ som Ny Militär Tidskrift har i detta hänseende en mycket viktig uppgift. För närvarande äger tidskriften en ledning som inte bara vägrar att foga sig i ministrars, generalers och generaldirektörers osakliga önskemål om övervåldande eller tystnad, utan dessutom tänker realistiskt och klart — därför betecknar den frågan om yttrandefriheten som "ett för försvarsberedskapen mycket centralt problem".

Försvarsdebatten klargjorde om inte annat behovet av ett forum för överläggningar om försvarsfrågorna i ordiga tider — det är Skånska Dagbladets (fp) omdöme. Det är nödvändigt att oppositionen kontinuerligt hålles underrättad om utvecklingen inom försvaret:

Statsutskottet får alla papperen på bordet, men beskäden är att utskottet endast behandlar försvarsärendena en gång varje riksdagssession. Det behövs regelbundna konferenser . . . Kommunvet efter Per Albin Hanssons samarbetsförslag och fasta hand är stort.

Riksdagens diskussion visade emellertid, enligt Karlstads-Tidningen (fp), att det socialdemokratiska partiet i alla väder ställer sig bakom försvarsministern, även då han är vird den kritik han får.

Tyvärr kan detta inte gagna försvaret. Man vill emellertid hoppas att man oberoende av vem som sitter i ledningen för departementet skall kunna få till stånd ett allt bättre samförstånd kring försvarets mest trängande behov.

Regeringen står samlad bakom hr Vougt — således även bakom hans obaliga försummelser, hans glidanden i kennelklubbar, är att vi i början av året återgav en redogörelse för vissa i en anseed engelsk tidskrift publicerade dokument ur det österriskska arkivet som tydde på att Oscar II år 1904 till turkiske ministern i Stockholm framförd ett förslag om ett svensk-turkiskt angrepp på Ryssland. Utrikesdepartementet har sedan undersökt saken och i en kommuniké förklarat att det "synes vara tvivligt att de ifrågavarande dokumenten icke är äkta").

Dagens Nyheter blir nu anklagad för två saker. Dels för att ha stuckit undan utrikesdepartementets kommuniké — det är totalt falskt, den publicerades utförligt på första sidan, vilket inte skedde i någon annan tidning utom just Svenska Dagbladet. Dels för att ha trott på dokumenten. Det var ingenting konstigt, den tron delades av en rad framstående historiker, och Svenska Dagbladet tillgrep, utom förfalskningshypotesen, i sin iver att förr varje fall skydda det konungsliga sådana medel som att påstå att turkiske ambassadören inte förstod franska och att Oscar II var för sjuk för att man skulle kunna tillmäta hans uttalanden någon betydelse.

Det är ingenting att tillägga utom ett konstaterande att Svenska Dagbladet denna gång sannolikt hade rätt i en av sina motiveringar, just på sådana punkter som berörts i det föregående. Han har dubbla anledningar att vara tills till mods. Hans personliga otillförlitlighet har obarmhärtigt blottats samtidigt med svaghaterna i beredskapen.

Betydet på socialdemokraternas hyllning av hr Vougt att de tillägnat sig en ny värdeskala beträffande fördelning och värdering av anslag under dyrtider? Här är det, väl att märka, inte bara fråga om bortslösade miljoner — här är det hundratals miljoner som kunde ha använts bättre, i stället för att förbrukas genom dålig organisation eller på jämförelsevis oviktiga militära uppgifter. Det Erlanderska berömmet åt hr Vougt för hans färdighet att driva upp det samlade anslagsbeloppet är likasom de andra komplimangerna ytterst tvivelaktigt. Vad som kräva är inte flera miljoner utspridda på allt möjligt, utan miljoner där målmedvetna krafttag behövs som bäst.

Det är inte "vettlöst", det är inte "mättlöst" att påstå att samstämmiga sakupplysningar formligen ropar efter en annan man i försvarsledningen. Socialdemokraterna är oförmögna att överrösta dessa allvarliga fakta.

EN SYSTERS ASPEKT

Av professor HENRY OLSSON

GUSTAF FRÖDINGS fem år äldre syster Cecilia hade sedan barndomen stått honom nära och har som bekant bejugnitys av honom i "Stänk och flikar" i den underbara dikten "Sagoförtäljerskan". Med åren blev hon alltmer hans trofasta stöd och bikmor. Hans tillsagande sjuklighet gjorde också att han kände ett allt starkare behov av en ledande hand, och sedan han i mars 1896 återvänt från sin vistelse på sanatorier i Norge bodde systkonen en tid tillsammans i Stockholm och på Utö. Från september 1896 till december 1898 alog de sig ihop om en våning i Uppsala med adress Bangårdsgatan 9. Det var första gången skalden kan sägas ha haft ett eget hem, men det blev långtifrån någon lugn och fridfull tid. Perioden blevdes med utgivningen av "Stänk och flikar" med därpå följande åtal och slutade med hans intagning på hospitalet i Uppsala. Tack vare Cecilia Frödings först nu tillgängliga brev till Ida Bäckmann kan man bilda sig en ganska levande bild av deras vardagsliv under denna tid.

Cecilia Fröding.

Samvaron blev naturligtvis särskilt pikostande för systern, som emellertid i förväg viste att den som stod brodern nära måste beredа sig på idel strid, oro och isolering. Hon var för länge sedan "jenseits både tålamod och otålighet", försäkrar hon, det var enda sättet att behålla sitt förstånd och sin sinnesro. Sedan åtalet mot "Stänk och flikar" vickts gälde det att hålla hans krafter uppe tills dom fallit i målet, och det lyckades verkligen också. Men redan innan juryns frikännande utslag avkunnats försvann han i den stockholmska krogvärlden, och Cecilia fick fara tillbaka till Uppsala ensam.

Smädelserna i samband med åtalet tog systern däremot med stort jämnmod, och hon tröstar sig med att det inte funnits någon stor man som samtidens inte tagit heder och ära av. Det fanns också åtskilligt uppfyllande att ta fasta på. Hon grät när hon första gången lästе "Stänk och flikar" över verkets mäktighet. Hon hade tidigare ansett brodern ha begåvad, men nu insåg hon att han var en stor skald, en av dem som inte dör. Dessutom hade han visat sig vara en modig man med en rättskaffenhet utan vank och lyte, även om man först om en femtio år skulle inse detta. Han stod högt som karaktär. Han hade uppfört sig som en bra karl. Han var en av dem som kunde sätta in allt för en idé. Hon var stolt över honom.

Brodems hälsotillstånd blev för övrigt bättre än man kunde ha vänta sig, och han publicerade under dessa år bland annat "Nytt och gammalt" och "Gralsiunk". Strax före jul 1896 kan systern meddela att han diktar hela dagarna och kommer ut till måltiderna med frånvarande, stirrande ögon och kör gaffeln i tomma tallriken. I april 1897 heter det att han skrev en hel del om dagarna; när han arbetade för mycket vilade det dock tystsiska rubbningar hos honom. Från jande månad berättar hon att han läste korrektur och var lite sur som alltid då han sysslade med sådant arbete.

Det enkla hemlivet visade sig utöva ett så förmånligt inflytande på honom att systern började fundera på om han inte trots allt skulle kunna bli alldeles frisk. Det enformigt stillsamma i deras tillvaro var ingen vad som bäst passade honom: omväxling fick han tillräckligt genom sin fantasi, som var så stark i sig själv att en stegring bara ledde till abnormitet. När han kände sig frisk var han också så förunde att gick och observerade systems vanor och egenheter och gjorde så för att respektera dem. Han hade köpt ett par järnvikter om 15 kilo vardera, som han stod och svängde om morgarna, bar-

sert av Scholander, men då han övervaskade med att sjunga ett par visor av Fröding blev denne förskräckt och dök ned bakom ett par skrattande damer; gå sin väg kunde han ju inte utan att väcka uppmärksamhet. Ibland greps han av ett rent okuvligt begär att träffa folk och kunde då till och med bevista akademiska festligheter.

NÅgon riktig idyll ville det emellertid inte bli av deras tillvaro trots avskildheten och det stilla livet. Brodern hade ju avsevärda inkomster på sina dikter, men det hindrade inte att det ekonomiska trycket blev allt svårare. Alla människor var över honom som korpar, och Cecilia tycks inte heller ha varit något affärsgenl. Systrarna hade gjort en arbetsfördelning sinsemellan, så att Cecilia på sin lott skulle ha oron, ansvaret och bekymren för brodern, medan Hedda, som hade anställning i en bank, skulle arbeta ihop de behövliga penningmedlen. Till brodern kunde man inte nämna något om affärer, han blev då alldeles förtvivlad. På knappa tre år hade de emellertid betalat över 12.000 kronor för honom. Men i ett brev från februari 1897 gör Cecilia en beteckande kommentar: "Du skall nu inte tro att jag för något pris ville byta bort G. mot någon annan anien och schackrande bror. Jag föredrar, försäks, att han lämnar efter sig tre håften odödliga dikter och tre ruinerade systrar för lika många miljoner i guld." Ekonomiskt var detta nu kanske en alltför pessimistisk prognos.

Men det gälde också att skydda brodern mot livets och samhällets brutalitet, och detta kunde man inte göra utan att inkräkta på hans frihet, som för honom var viktigare än själva livet. Som så mycket annat i hans liv var problemet olösligt. Enligt systerns åsikt behövde han på allt sätt en hustru, men samtidigt kunde han inte tåla någon sorts band. Han var mild och rättvis, vänlig och fördomsfri, men han kände detsamma för tiggaren på gatan som för sina närmaste, och inte ens den bästa kvinna kunde nöja sig härmed. "Och ändå är jag säker om att han har behov av en sådan kvinnlig ömhet och att han själv vet att han ingenting kan ge igen och att detta är orsaken till mycket av hans lidande." Att han denna tid ingenting kunde ge, att han var ur stånd att känna närskilt för en enda kvinna, tycks systern ha varit övertygad om, medan Ida Bäckmann i denna fråga intog en vacklande ståndpunkt.

Cecilia Fröding var på många sätt en särpräglad och betydande kvinna, ekonventionell och höjd över livets futilieter och vedermödor. När Ida Bäckmann räkade henne var hon visserligen över fyrtio år, hävt var starkt gråsprängt, och hon hade en mörk skuggning på överläppen. Men både hennes leende och hennes ögon var alltjämt sällsynt vackra, och Ida Bäckmann blev hennes hängivna adept med samma strävan att genomskåda samhällets fördomar och formvåsen som vännınan. Hon berättar själv att hon en tid inte kunde utstå

Bokgåvan på MORS DAG

EBBA SIEGERSTRALE
Sommarsolståndet
• Dikter om mor och barn •
"Tacksamheten över att ha fått vara en härarinna av det stora livsundret... allt detta ger skimmer och lyskraft åt orden."
Stefan Åhnström, SVT.
Gebers 4:50

Vårens inslag gör den högaktuell
FLORAN I FÄRG
av Lorentz Bolin och Lennart O. A. von Post
Förgillustrationer av E. Hahnevald
"Man ville önska att den hamnade i fickan på var svensk som strövar kring i markerna."
Knut Hagberg i Sv. D.
85:e tusendet i press!
Gebers
Häft. 6:75, inb. 8:75, helt skinnband 18:50

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
Telegramadress: Dagenyheter, Stockholm
Postgiro 1 1614 (för annonser) nummer 1 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 12.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Ekblom.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hedberg
PRENUMERATIONSPRISER
A—Stockholmsupplagan
Stor-Stblms tidningsområde | Övriga landet
Månad .... kr. 5:75 | kr. 6:00
Kvartal .... „ 16:75 | „ 18:—
Halvår .... „ 32:— | „ 35:50
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

namnet Cecilia "utan att det susade runt omkring det av dyrkan och ömhet".

Men ömheten förvandlades i fiendskap, och en denna tragedi handlar Ida Bäckmanns böcker: det uppstod en dragkamp om Gustaf Frödings minnelan de båda kvinnorna, och systern Cecilia avgick med segern. Det är här inte platsen att teckna orsakerna till denna konflikt och förloppet däray — det kräver en särskild vetenskaplig undersökning —, men Ida Bäckmanns efterlämnade papper kastar i alla fall ett kla-

Sven Behrens
Torsten Malmberg
BESÖK PÅ KULLABERG
"Oumbärlig för den som vill få Kullaberg förklarat, så att han begriper vad han där upplever. — Utmärkt språk och dito bildmaterial!"
Carl Skottsberg
i Biblioteksbladet.
Pris 4:25
Herold Vallin
BESÖK PÅ HALLANDS VÄDERÖ
"Alldeles förträffllig — ger fakta utan broderier och meddelar upplysning inte minst med tanke på att bibringa turisterna respekt för naturen. — Boken är slösande rikt illustrerad med undantagslöst goda bilder; och en karta med detaljerade noter ökar handledningsvärdet."
Sydsv. Dagbl.
Pris 4:—
Praktiska fickhandböcker för vårens och sommarens resor.
SVENSK NATUR

© Tingstensamlingen
Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.